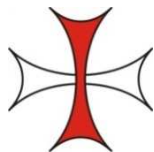

BULLETIN

Europese provincie van de Kruisheren

Nummer 7, september 2017

Van de Redactie

Na de zomer pakken we de draad weer terug op. In Frankrijk noemen ze dat *la rentrée*, allen keren terug naar hun woon- en werkplek en het leven herneemt zijn gebruikelijke gang.

Gek eigenlijk hoe wij de zomer als een tijd van uitstap, ontspanning en gemak ervaren, terwijl onze voorouders juist razend druk waren om voor een goede oogst te zorgen. Zij waren vaak noodgedwongen kalmer in de wintertijd. Zo komen we het ook in de parabels van het evangelie tegen.

"Jezus vertelde de volgende gelijkenis: 'Een man had in zijn wijngaard een vijgenboom staan. Op zekere dag ging hij kijken of er vijgen aan zaten, maar hij vond er geen een. 'Kijk, dat is nu al het derde jaar dat ik van die vijgenboom vijgen wil plukken en er geen aan vind,' zei hij tegen de tuinman. 'Hak hem maar om, want hij put alleen maar de grond uit.' Maar de tuinman antwoordde: 'Laat hem dit jaar nog staan, dan spit ik de grond er omheen om en bemest die. Wie weet, draagt hij volgend jaar vruchten. Zo niet, kan u hem dan nog omhakken.' " (Lc 13,6-9)

Onze welvaart maakt echter veel diverse levensritmes mogelijk. Dat wat altijd de enige natuurlijke orde leek te zijn, blijkt ook anders en ook met goed gevolg ingevuld te kunnen worden.

*Een wonder kind werd mij gegeven
een huis vol dromen had ik hem gebouwd
met klare vensters op de toekomst
en vele deuren open*

*Het kind is gebleven
heeft z'n dromen niet gedeeld
argeloos mijn pad verlatend
één voor één mijn deuren dichtgegooid*

*Een vaste hand geleidde mij
uit drijfzand van onzekerheid
samen legden wij voor 't kind een ander
pad
een verborgen deur ging toen open
(Ad Goos)*

Op het provinciaal beginnen we het nieuwe werkjaar met een nieuwe loop door het huis en een geheel nieuw uitzicht. Het kantoor is verhuisd naar een andere vleugel en verdieping van het klooster, en onze blik verschoof van Zuid naar Oost.

Onze correspondenten hebben bijzonder hard gewerkt tijdens de zomer. Uiteindelijk bleek er zoveel kopij dat enkele artikelen noodgedwongen doorgeschoven moesten worden in de tijd. Zo hebben we in deze oogsttijd al voorraad voor de toekomst verkregen.

Harold van Lent

In memoriam cfr. Guido Krefft

von Chris Aarts, o.s.c.

Mit dem Tod unseres Mitbruders Guido Krefft ist die Kreuzherrngemeinschaft in Beyenburg auf zwei Brüder geschrumpft. In der Nacht vom 19. auf 20. Juli verstarb Guido nach jahrelangem Kampf gegen den Krebs im Krankenhaus St. Petrus zu Wuppertal-Barmen.

Guido Krefft osc.

Guido wurde am 17. Dezember 1937 in Danzig (heute: Gdansk, Polen) geboren. Am Ende des Zweiten Weltkriegs wurde Danzig polnisch. Die Familie Krefft floh und kam so nach Nordrhein-Westfalen und Wuppertal.

Nach Realschule machte er von 1959-1962 eine Ausbildung als Kaufmann. In dieser Zeit lernte Guido die Kreuzherren in St. Suitbertus kennen und begann 1962 sein Noviziat. Die kleine Profess folgte am 28. August 1963. Das Studium der Philosophie absolvierte er in unserem Studienhaus in Zoeterwoude von 1963 bis 1965. Danach zog er nach Bonn, wo er Theologie studierte. Guido wurde am 8. Mai 1969 in der Kreuzherrenkirche Ratingen-Lintorf von Weihbischof Dr. Augustinus Frotz zum Priester geweiht. Anschließend arbeitete er in Lintorf einige Jahre als Kaplan.

Gleichzeitig übernahm er die Aufgabe als Religionslehrer an einer katholischen Hauptschule in Wuppertal. 1970 wurde er Kaplan in St. Laurentius zu Wuppertal-Elberfeld. Leider verließ er nach einigen Jahren die Gemeinschaft. Seitdem haben wir so gut wie keinen Kontakt mehr mit Guido gehabt. In all den Jahren war es nicht möglich, ihn zu besuchen oder mit ihm zu telefonieren. Weder General noch Provinzial oder Weihbischöfe bei ihrer Visitation haben es geschafft, ihn in seiner Wohnung in Wuppertal-Cronenberg zu besuchen.

Allerdings hatte ich in den letzten zehn Jahren regen schriftlichen Kontakt mit ihm. Per Zufall erfuhren Br. Dirk und ich zu Beginn des Sommers, dass er wieder einmal im Krankenhaus lag. Wir haben ihn daraufhin oft besucht und lange, fast dramatische mit ihm Gespräche geführt. Unseren Provinzial habe ich sofort benachrichtigt und gebeten, Guido, den er gar nicht kannte, zusammen mit mir zu besuchen. Auch dieser Besuch war sehr emotional und tränenreich.

Von seinem Privatleben und den privaten Umständen haben wir leider nichts erfahren. Es war dann für mich auch sehr schwer, zur Urnenbeisetzung in Cronenberg die passenden Worte zu finden. Er hatte die offizielle Vollmacht einem Bekannten übergeben, so dass wir Kreuzherren nichts zu bestimmen brauchten. Guido ist trotz allem nie aus der Gemeinschaft des Ordens ausgetreten, hat nie sein Priesteramt aufgegeben. Er war von seiner Art her ein tief gläubiger und sehr emotionaler Mensch. Es war ein Leben mit viel Enttäuschung, Kummer und Schmerz.

Br. Dirk und ich haben Sonntag 23. Juli in der Klosterkirche mit der Sonntagsgemeinde die Exequien für ihn gefeiert. Es war Guidos Wunsch nach seinem Tode eingesichert und auf dem katholischen Friedhof in Wuppertal-Cronenberg beigesetzt zu werden, was wir am Dienstag 1. August in

Anwesenheit einiger Freunde und Nachbarn getan haben.

ER, der Liebe und Barmherzigkeit ist, möge Guido in sein Reich aufnehmen. Darum bitten wir.

Pater Guido Krefft verstorben

von Kardinal Woelki, Erzbischof von Köln

Gott, der Herr über Leben und Tod, hat am 20. Juli 2017 unseren Mitbruder Pater Guido Krefft OSC (Kreuzherren) aus dieser irdischen Pilgerschaft heimgerufen.

Er wurde am 17. Dezember 1937 in Danzig, Polen, geboren und für die Kreuzherren am 8. Juni 1969 zum Priester geweiht.

Pater Guido Krefft begann am 10. September 1968 seinen Dienst im Erzbistum Köln zuerst als Diakon an St. Johannes, Pfarrer von Ars in Ratingen-Lintorf, wo er ab Juni 1969 als Kaplan wirkte. Anschließend wechselte er im Januar 1970 als Kaplan an St. Laurentius in Wuppertal-Elberfeld. Im

Dezember 1975 wurde er zwecks Übernahme einer hauptamtlichen Aufgabe als Religionslehrer in Wuppertal entpflichtet. Am 13. November 1978 kehrte Pater Guido Krefft als Subsidiar an St. Konrad in Wuppertal-Hatzfeld ins Erzbistum Köln zurück, wo er in der Zeit von Mai 1979 bis Oktober 1980 als vicarius oeconomicus wirkte.

Am 1. April 1992 wurde er von seiner Aufgabe als Subsidiar im Erzbistum Köln entpflichtet.

Als Erzbischof bin ich dem Verstorbenen über das Grab hinaus für seinen Dienst im Erzbistum Köln in großer Dankbarkeit verbunden. Ich bitte die Mitbrüder, mit mir des Heimgegangenen im Gebet fürbittend zu gedenken.

In memoriam cfr. Herman Hubers

door Piet Hubers

Op 7 augustus overleed kruisheer en oud-missionaris Herman Hubers in de kruisherengemeenschap in Uden. Zijn jongste broer Piet herdacht hem tijdens de uitvaart in de Kruisherenkapel in Uden.

Al heel wat keren heb ik de afgelopen jaren – bij verschillende feestelijke of droeve gebeurtenissen – meelevende brieven van Herman mogen voorlezen. Omdat hij er zelf niet bij kon zijn, maar wel altijd meeleefde vanuit het verre Brazilië.

Nu vandaag is hij er wel bij. Hij heeft er zelf voor gezorgd dat wij hier met z'n allen bij elkaar gekomen zijn om afscheid van hem te nemen. In deze plechtige viering zullen we nog eens even stilstaan bij zijn welbestede leven en allerlei herinneringen ophalen, samen met broers en zussen, hun kinderen en kleinkinderen, neven en nichten uit de grote familie Hubers en van Breemen, de verpleging en zeker ook de mantelzorgsters. Heel speciaal ook met alle confraters

van de Kruisheren gemeenschap. Ruim 70 jaar heeft hij deel uit mogen maken van de Kruisheren en zeker de laatste jaren hebben wij als directe familie ervaren, hoe belangrijk het was dat hij zich bij jullie thuis voelde.

Cfr. Herman Hubers z.g.

Herman werd geboren op 6 oktober 1930 in Elsendorp. Hij was de 2e in ons gezin dat uiteindelijk na mijn geboorte 8 kinderen telde. Onze ouders, Koos Hubers en Doortje van Breemen, waren in 1927 getrouwd en vanuit Groesbeek 'geëmigreerd' naar de Peel – samen met vaders broer Ome Jan en zus Tante Marie. Onze grootouders hadden daar 3 boerderijen laten bouwen: wij woonden in de middelste daarvan. De ontginning van dat woeste gebied was nog maar net op gang gekomen en dat met de beperkte hulpmiddelen die er toen waren. Je kunt je dat tegenwoordig niet meer goed voorstellen.

Herman had veel neven en nichten. Van moeders kant waren dat er 9, maar van alle Hubersen zijn het er in totaal 104. Herman was daarvan nummer 7. Vandaag zijn er nog 83 van in leven.

Het was ook in 1927 dat het dorpje pas zijn naam kreeg: Elsendorp, of eerst Van

den Elsendorp – genoemd naar de Gemertse pater Van den Elsen. In dit verband is het aardig om toch even te vermelden, dat deze beroemde pater Van den Elsen een oom was van de vader van Toon van den Acker – onze celebrant van deze viering.

In die omgeving van elke dag hard zwoegen op het land groeide Herman op. Het waren wereldwijd crisisjaren. Maar toch ook een tijd, waarin je als kind onbezorgd kon spelen met de vele vriendjes en vriendinnetjes. Zijn lagere schooltijd was een plezierige tijd. En hij genoot daar nog zichtbaar van als je later die oude schoolfoto's samen met hem bekeek.

De oorlog zorgde ervoor dat Herman pas enkele jaren later aan zijn opleiding op het seminarie kon beginnen. Na een paar maanden voorbereidende lessen in St. Agatha ging hij naar het college hier in Uden. Het was vooral pater Albert Sluis – hij was een volle neef van onze moeder – die er voor zorgde dat Herman bij de Kruisheren kwam.

Herman heeft altijd vol lof over zijn 'studententijd' in Uden gesproken. Heel veel van zijn studiegenoten herinneren zich Manus – zoals hij hier genoemd werd. En dan niet omdat hij zo'n goede student was, maar vanwege zijn geweldige sportieve capaciteiten. Hij blonk uit bij voetbal, in hockey, in korfbal en volleybal. En als het 's winters hard vroom, veranderde hij de cour in een ijsbaan, zodat er geschaatst kon worden.

Na 7 jaar Uden volgden het noviciaat in Neeritter (waar hij ingekleed werd), de vervolgopleiding in Achel en afsluitend de theologiestudie in St. Agatha. Zijn priesterwijding in 1959 en de daaropvolgende Eerste H. Mis werd een onvergetelijk feest. Destijds was de hele dorpsgemeenschap

daar met veel vlagvertoon en muziek bij betrokken. Wij als familie, maar zeker onze ouders glommen van trots (en pater Sluis trouwens ook).

Dan komt de voorbereiding op het vertrek naar 'de missie'. Hoewel Herman een voorkeur had aangegeven voor Congo werd het toch Brazilië. Achteraf bleek dit een gelukkig toeval, toen 4 jaar later bij de grote onlusten in Congo (op 30 mei 1965) 17 Kruisheer-missionarissen zijn vermoord, waaronder 2 Udense klasgenoten van Herman.

In 1961 vertrekt Herman naar Brazilië. Daar kreeg hij de naam Haroldo. Er zijn dan nog veel Kruisheren actief in verschillende parochies, verspreid over dat gigantisch grote land – zo groot als heel Europa. Herman komt in Juiz de Fora – een provinciestad in de staat Minas Gerais – zo'n 150 km ten noorden van Rio de Janeiro.

In de zeventiger jaren wordt hij overgeplaatst naar Campo Belo. Dat ligt wat zuidelijker en verder landinwaarts, bijna midden tussen de miljoenensteden Belo Horizonte en Sao Paulo. Campo Belo is een klein plattelands stadje – vergelijkbaar met Uden, het heeft ook een ruime 50.000 inwoners. Herman had het in Juiz de Fora goed naar zijn zin, maar Campo Belo is toch wel zijn favoriete plek.

Wij – broers en zussen – hebben allemaal het geluk gehad dat we Herman in Brazilië mochten bezoeken. En allemaal hebben we mogen ervaren hoe gelukkig hij daar was onder zijn mensen. Hoe hartelijk, hoe joviaal, hoe vriendelijk en toegankelijk hij was. Hoe hij daar ook op handen werd gedragen. Wat had hij daar graag willen blijven.....

In 2009 is daar zijn gouden priesterfeest groots gevierd. En op 2 augustus – precies 50 jaar na zijn Eerste H. Mis –

hebben we dat in Elsendorp onder heel grote belangstelling ook nog eens gedaan met aansluitend een grote familiereünie.... Wat een geweldig feest.....

Heel snel daarna werden de voortekenen van de ziekte van Alzheimer merkbaar. In verband met de steeds toenemende behoefte aan verzorging, was een langer verblijf in Campo Belo niet mogelijk. Eind 2012 kwam Herman definitief terug naar Nederland. Gelukkig kon er snel een veilige plek op de verpleegafdeling van St. Jan hier in Uden voor hem geregeld worden.

Cfr. Hermans Hubers z.g.

Het moet voor Herman een enorme overgang geweest zijn. En toch voelde hij zich er al snel thuis. Een groot geluk was het dat de Alzheimer bij hem niet zorgde voor een totale verandering in zijn karakter. Bijna altijd tevreden, bijna altijd vriendelijk, bijna altijd nog die glimlach op zijn gezicht. Hij waardeerde de liefdevolle verzorging, die hij kreeg van de verpleging op de afdeling Aalstgraaf. Hij genoot van de dagelijkse contacten met de Kruisheren: 's morgens tijdens het koffie-uurtje en 's avonds in hun huiskamer nog altijd een borreltje. En dan hebben de Kruisheren ook nog eens drie engelen als mantelzorger aangesteld: Martha, Jolanda en Carla.... Wat zijn we ook jullie veel dank verschuldigd....

De laatste weken zagen we dat zijn gezondheid sterk achteruit ging: het was op. Afgelopen maandag – wij broers en zussen hebben hem die dag nog allemaal bezocht – is hij in het begin van de avond overleden.

Bij het voorbereiden van deze tekst kwam ik op internet enkele krantenberichten uit het Braziliaanse Campo Belo tegen. Hij is daar al 5 jaar geleden vertrokken. Maar toch veel reacties van mensen die geschokt reageren op zijn overlijden. Ik zag met grote vette letters een kop in de *Diario Campo Belo* van afgelopen dinsdag (het dagblad van Campo Belo), met een paar foto's van Herman erbij: "De dood van Pater Haroldo

veroorzaakt opschudding in Campo Belo". Een klein stukje citaat uit de tekst: "*De glimlach, de vreugde, het optimisme en de positieve manier van kijken naar het leven is altijd een deel van de persoonlijkheid van Pater Haroldo Hubers, die voor altijd in het geheugen van alle campobelenses (dat zijn de inwoners van Campo Belo) zal zijn.*"

Natuurlijk zijn wij verdrietig om zijn overlijden, maar laten we vooral dankbaar zijn. Dankbaar om zijn voltooid leven, waarin hij zo veel moois voor anderen heeft betekend. Dankbaar dat we hem in ons midden mochten hebben. Dankbaar dat hij ons zo veel mooie herinneringen heeft nagelaten.

Nieuws uit Nederland

door Joe Op de Kamp, o.s.c.

In verband met de actie die de katholieke basisschool 'Heinrich-Schmitz' te Lintorf-Ratingen voert ten voordele van het project 'Mboka Bolingani' (opvang van straatkinderen) te Kinshasa (Democratische Republiek Congo) waren confrater Mbusa Machozi Olivier en ondergetekende op zondag 25 juni te gast in de parochie 'Sankt Johannes, hl. Pfarrer von Ars'. Van 1960 tot 2006 hebben medebroeders deze parochie bediend.

Tijdens de eucharistieviering, waaraan de leerlingen van de 'Heinrich-Schmitz Schule' meewerkten, hield Olivier de toespraak. Zelf ging ik voor in de dienst en droeg ik de Duitse vertaling van Oliviers toespraak voor, die door de heer Jürgen Staßen was voorbereid. De deken in rust, monsignore Friedhelm Keuser, die zijn intrek heeft genomen in de pastorie, en Olivier concelebreerden.

De vrijdag daaraanvolgend, 30 juni, waren we 's ochtends rond 09 uur weer te Lintorf in die school om belangstelling te to-

nen voor de sponsorloop van de leerlingen. Ik acht het passend op deze plaats allen oprecht te danken die zich ter plaatse hebben ingezet voor de acties voor 'Mboka Bolingani'.

Cfrs. Olivier en Joe, en de deken (vlnr.)

Van Lintorf ging het tegen de middag over autobaan A52 naar Roermond en dan over de autobanen A73, A2 en E314 naar Diest Molenstede, waar confrater André Note-laers zat te wachten om na vakantie in Tsjechië en Hongarije naar Sint Agatha te worden gebracht.

Confrater Herry Sailan was die week en ook begin september onderweg met landgenoten die in Europa verscheidene bedevaartsoorden en toeristische trekpleisters aandeden. In de tweede week van juli nam hij te Rome deel aan de vergadering van de financiële commissie van de Orde.

Ik vernam langs het 'Udens Weekblad' en 'De Mooi Uden Krant' dat de Trap-in, waaraan Herry, Olivier, André Notelaers en Kambale Mwanamolo Oscar hebben deelgenomen (vgl. Bulletin 2017, pagina 89) dit jaar €40.000 heeft opgebracht. Volgens de heer Arie Sanders: "Een historisch hoogtepunt". Elk van de vijftien geselecteerde projecten zal daarvan €2.650 ontvangen.

Confrater Edgard Claes heeft in de vakantie maanden te Stuttgart (Bondsrepubliek Duitsland) een week les in boekbinden gegeven.

Cfrs. Edgard en André

In 'Huize Sint Jan' te Uden is in de avond van maandag 07 augustus confrater Herman (Manus) Hubers overleden. De afscheidsviering in de Kruisherenskapel en de bijzetting op de Algemene Begraafplaats hebben plaats gevonden op zaterdag 12 augustus. Méér over Manus vindt U hoogstwaarschijnlijk in deze aflevering van Bulletin.

Confrater Anicetus van der Heijden is zo vriendelijk geweest in de tweede helft van augustus te Sint Agatha enkele dagen struiken rond onze woning te komen snoeien. Die is nu vrij gekomen van de rimboe die langzamerhand begon op te dringen. Bij deze, nog eens "Van harte dank!"

Op zaterdag 26 augustus heb ik in Sint Agatha met medebroeders, met mijn zussen, broer en hun echtgenoten herdacht dat ik vóór vijftig jaar priester werd gewijd. Ook klasgenoot Pol Gorissen was op mijn uitnodiging ingegaan. Pol en ik zijn op 08 juli 1967, als laatsten van onze vierkoppige klas, samen gewijd te Ophoven-Geistingen.

Samen op uitstap: cfrs. André, Peter, Joe, Olivier en Herry (vlnr, Edgard trekt de foto)

Confrater Mbusa Machozi Olivier vertrok daags daarna, zondag 27 augustus, in alle vroegte uit Sint Agatha in richting Kongo. Hij zou na een aantal dagen vakantie deelnemen aan het kapittel van de provincie 'Martyrs de Bondo'. Naar het einde van september toe zal hij terug zijn in Sint Agatha.

Prior provinciaal Peter Snijkers en vice provinciaal Roger Janssen zijn woensdag 13 september vanuit Sint Agatha afgereisd om aan het genoemde kapittel deel te nemen. Volgens het laatste bericht heeft het 13 uur reizen over land geveerd om van de grens tussen Oeganda en Kongo de plaats van hun bestemming te bereiken.

Nieuws uit de gemeenschap van Hannut

door Pol Gorissen, o.s.c.

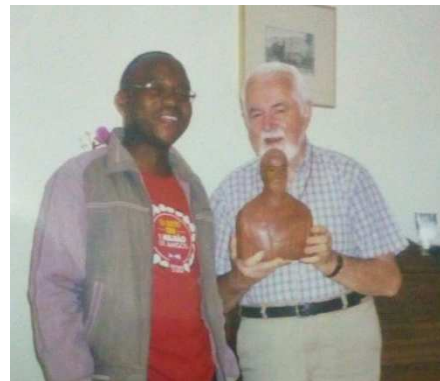
Na een deugddoend verlof zijn we allen terug aan een nieuw werkjaar begonnen.

Uit onze gemeenschap is er nog wat nieuws van de maand juni, voor het groot verlof dus. Op 9 juni overleed in het klooster van de zusters naast ons, zuster (Mère) Godelieve, die ruim 40 jaar algemene overste was van haar congregatie 'Soeurs du Saint Coeur de Marie'. Zij was 88 jaar en had veel last van ziekte het laatste jaar. De gebedswake op de vooravond was in onze kapel, en de uitvaartdienst in de parochiekerk van Hannut. In totaal zijn er nog 10 zusters in die congregatie, waarvan er twee in het klooster naast ons wonen.

In die dagen was confrater Mwanamolo Oscar nog bij ons, en samen met hem en een leraar van ons college gingen we ons vroeger klooster Mariënhof bezoeken in Colen-Kerniel. Het werd gesticht in 1438, maar in 1797 werden de Kruisheren verdreven; de gebouwen bleven echter intact bewaard. In 1822 kwamen zusters Cisterciënzerinnen zich vestigen in dit klooster, en nu zijn er nog vier zusters. In dat klooster wordt het authentieke reliekschrijn van de H. Odilia bewaard; het werd gemaakt in de 13e eeuw. In de kerk en in de sacristie is er prachtig reliëfwerk in eikenhout, dat jaarlijks van boven tot onder gepoetst en geboend wordt; het lijkt wel alsof het nieuw is!

Naar jaarlijkse gewoonte hielden we in Trognée op zondag 25 juni de viering van de ziekenzalving, voor gans onze 'Unité Pastorale' (grote federatie van 18 dorpen). Gelukkig was het goed weer, zodat alles kon doorgaan in een grote tent voor de Lourdesgrot. Na de viering was er tijd en gelegenheid om elkaar te ontmoeten bij een tas koffie en zelfgebakken wafels.

Op 28 juni kregen we bezoek van confrater Tsongo Anselme, de prior-provinciaal in Congo. Vanwege mijn jubileum van 50 jaar priester (op 8 juli) gaf hij mij als geschenk uit Congo een houten borstbeeld van een missionaris, gemaakt naar het model van een schilderij die in de refter in Musienene hangt. Dat schilderij is gemaakt als dank voor de vele hulp die ze uit België ontvingen bij de bouw van een grote polyvalente zaal. Confrater Pierre zei al plagend: "Pol, er is geen gat in dat beeld om de relieken te plaatsen!"

Cfrs. Anselme en Pol met het borstbeeld

In de zeven parochies waar ik werk gebeurt alles in het Frans, maar in mijn familie zijn allen Nederlandstalig. Daarom hebben we mijn 50 jaar priester hier in ons klooster gevierd met mijn familie op zaterdag 1 juli; een goed verzorgde Eucharistie in onze kapel, en daarna receptie en eetmaal in het klooster. Ik had aan mijn familie gevraagd van geen geschenken mee te brengen, maar – indien mogelijk – een gift te doen voor onze confraters in Congo; ze hebben dat allen van harte gedaan, en ook in de parochie is dat zo gegaan. Voor de zeven parochies was de viering in Lens-Saint-Remy op zondag 9 juli: een mooi verzorgde en hartelijke Eucharistie, en daarna receptie in een zaal van het vroegere Karmelietenklooster.

Buiten de royale gift voor de confraters in Congo, kreeg ik twee symbolische geschenken: een fruitkorf met exotisch fruit maar ook met producten uit de streek van hier, de Haspengouw. Maar ook in hout uitgewerkt 'Van Kongo naar de Haspengouw' met links een palmboom en rechts een koe en suikerbieten, die hier veel geteeld worden.

Ondanks de verlofperiode begeleidde Patrick (als vicaris voor de kloosterlingen van het bisdom Luik) in Rixensart gedurende drie weken het generaal kapittel van een zustercongregatie. Hij kwam dan wel telkens op vrijdagavond terug, om op zaterdag en zondag voor te gaan in de Eucharistie, hier in onze kloosterkapel en in de kerk bij ons college.

Einde juli vertrok Pierre Vandormael voor een tiental dagen naar Frankrijk: eerst retraite en daarna wat verlof.

In Hasselt was dit jaar weer de 'Zevenjaarlijkse processie of Ommegang' in het teken van O.L.Vrouw Virga Jesse, zoals ze in Hasselt vereerd wordt. In 2003 en 2010 namen pater Paul Delbrassine en ik zelf deel aan de Ommegang. Dit jaar in augustus had die processie vier maal plaats, en op zondag 13 augustus ben ik het gaan zien. Het is de moeite waard, want ongeveer 2000 mensen nemen deel in de verschillende groepen. Het thema van dit jaar was: Virga Jesse, bron van hoop. Over het algemeen was de kledij sober, maar de boodschap kwam goed over.

Allen een goede start in het werkjaar.

Célébration 50 ans prêtre

par Pol Gorissen o.s.c.

Onderstaand de preek van cfr. Pol Gorissen over zijn leven als kruisheer en als missionaris, gehouden bij gelegenheid van het 50-jarige jubileum van zijn priesterwijding.

Chers amis, quand nous avons préparé la journée d'aujourd'hui avec le conseil de nos sept villages, j'avais demandé au Père Charles, s'il voudrait prêcher. « Ah, non, » dit-il, « c'est à vous de prêcher, et pas sur la Trinité, mais racontez un peu votre histoire. » En bon élève, j'essaierai de le faire.

Je suppose que vous tous, vous savez que je ne suis pas né en « Hesbaye Profonde », mais au Limbourg, plus spécialement à Ophoven, un village un peu plus loin que Maaseik, près de la Meuse. Cela

m'a permis plus tard de taquiner mes confrères hollandais, en disant que – heureusement – je suis tombé du bon côté de la Meuse.

Nous étions quatre enfants dans notre famille, mais malheureusement nos deux parents sont décédés tous les deux en 1946, quand je n'avais que six ans. Heureusement, nous avons été très bien accueillis dans notre grande famille élargie. J'ai grandi avec ma sœur, chez une sœur de papa, tandis que mes deux frères étaient dans la famille de deux frères de papa: mais chaque jeudi après-midi et chaque dimanche, on se rassemblait pour jouer ensemble.

Après l'école primaire, j'ai commencé les études au collège des Pères Croisiers à Maaseik. Malgré que j'avais reçu parfois des punitions, parce que je bavardais trop en classe, j'ai choisi de devenir Croisier et

en 1960 nous avons commencé le noviciat à Diest. Nous étions sept novices. Suivaient alors les deux ans de philosophie à Achel, le service militaire à Alost et à l'hôpital militaire d'Anvers comme brancardier, et après de nouveau à Diest pour la théologie. Pendant ces années de théologie, la rébellion a éclaté au Congo, et en 1965, 23 confrères ont été tués brutalement et jetés dans le fleuve Ruby à Buta. C'est seulement en 1967 que les premiers Croisiers ont pu rentrer au diocèse de Bondo.

Ensemble avec un de mes confrères, j'ai été ordonné prêtre le 8 juillet 1967 à Geistingen, le village où j'avais grandi. Le lendemain, exactement 50 ans aujourd'hui, j'ai célébré ma première Messe.

Mes supérieurs avaient accepté mon désir de devenir missionnaire au Congo, à l'exemple d'un oncle, Frère Jesuit, qui travaillait au Congo depuis 1934, et d'un cousin Croisier, qui était au Congo depuis 1954. Mais, avant de partir, j'ai étudié neuf mois à « L'office de la coopération au développement » à Bruxelles, où la plupart des étudiants étaient de futurs missionnaires pour le Congo, le Rwanda et le Burundi; le plus grand groupe étaient de futurs missionnaires protestants.

Le premier trimestre j'ai suivi un cours de français de 32 heures par semaine, mais après Noël, j'ai reçu d'autres cours, spécialisés pour la vie et le travail en Afrique: histoire, géographie, ethnologie etc. J'ai eu même un prof qui mettait sur le tableau les principes de base de trois langues bantoues en même temps: lingala, swahili et tsiluba. Cela m'a aidé pour démarrer plus vite dans les paroisses de dio-

cèse de Bondo où la linge était le lingala. Dans notre groupe, il y avait un américaine, Zola Brown, qui avait déjà travaillé au Congo, mais qui avait dû s'enfuir deux fois.

Un certain dimanche, la communauté protestante avait organisé un pèlerinage à Gentinnes, le couvent des Pères Spiritains, les confrères de Père Charles, où se trouve le « Mémorial Kongolo », en mémoire de leurs missionnaires, tués à Kongolo. Mais, sur la façade de cette chapelle, se trouvent les noms de tous les missionnaires tués, aussi des protestants. J'étais parti avec eux, mais Zola n'était pas avec nous. Le lendemain, je lui demandai pourquoi elle n'était pas allée à Gentinnes, et alors elle commença à pleurer, pleurer. Je me suis excusé auprès d'elle, et alors elle me dit: « Pol, je ne pouvais pas y aller, parce que sur le mur de la chapelle se trouve le nom de ma meilleur amie, Phylis Ryne, avec laquelle j'ai travaillé à Kisangani; elle a été tuée le jour où les paracommandos ont sauté sur Kisangani. » Alors, je lui ai dit: « Tiens, Zola, tu as dû t'enfuir deux fois du Congo, tu as perdu ta meilleur amie là-bas, et maintenant tu te prépares de nouveau pour rentrer au Congo. » Tout à coup, elle sortit en anglais: « You don't believe it, you just trust it »: tu ne dois pas seulement croire, mais tu dois t'y mettre de tout ton cœur! Je n'ai jamais oublié la foi et la conviction de cette petite femme timide, mais d'une foi admirable.

Après la rébellion, qui avait commencé en 1964, nos confrères Croisiers n'ont pu rentrer au diocèse de Bondo qu'en 1967. Beaucoup de bâtiments étaient détruits ou

envahis par la brousse. Moi-même, je suis parti pour la première fois en septembre 1968, pour la paroisse de Baye, située à 75 km. du poste central de Bondo.

Il faut bien garder en tête que les distances sont toutes autres. Le diocèse de Bondo est très vaste, d'une longueur de 600 km. et d'une largeur de 200 km. Chaque paroisse compte au moins 50 villages, éparpillés sur différentes routes, jusqu'à 100 km. et dans la savane même jusqu'à 200 km. C'est une région tropicale, avec trois mois de saison sèche, et neuf mois de saison de pluie, donc très chaude et humide.

A Baye, il y avait un vieux Père, Bernard, qui m'a très bien introduit dans le travail, et un Frère qui s'occupait de la cuisine, de la plantation de café et d'autres travaux. Après trois mois, le Père Bernard et moi, nous avons fait le premier voyage en brousse, à Kasambi, un grand village à 50 km. Les catéchistes et les catéchumènes de plusieurs villages s'étaient rassemblés à Kasambi. Dans l'avant-midi, le père Bernard préparait tous les inscriptions pour les sacrements et dans l'après-midi, moi, je célébrais les sacrements. Plus tard, je partais seul en brousse pour une semaine ou pour dix jours, accompagné d'un cuisinier qui préparait la nourriture, mais qui m'aidait aussi à piloter, quand les ponts étaient en mauvais état.

Quand je n'avais que six mois au Congo, il s'est passé un événement très triste: pendant un violent orage, le matin, onze enfants de l'école primaire furent tués par le foudre. Je n'oublierai jamais l'image de ces enfants, quand nous leur avons donné encore une croix avec l'Huile Sainte.

Les premières années après la rébellion, il y avait un relèvement dans l'économie, et une amélioration des circonstances de vie.

Malheureusement, assez vite, le président Mobutu se laissait inspirer par le communisme chinois et par le « Retour à authenticité ». Les commerçants portugais et grecs ont dû quitter le pays et le commerce était repris par des gens de l'Etat; en quelques mois, le commerce était anéanti.

En plus, tout l'enseignement fut nationalisé et alors, beaucoup de religieux et religieuses, qui y travaillaient, ont quitté le pays. Toutes les associations comme les scouts, le patronage, étaient défendus: il y avait seulement la jeunesse du parti unique le M.P.R.: « Mouvement Populaire de la Révolution. »

L'état nous défendait de baptiser encore les enfants avec un nom chrétien, mais les parents nous demandaient de baptiser leur enfant avec un nom chrétien. Suite à cela, je fus convoqué par le Commissaire de Zone en je devais lui présenter les registres de baptême. Il m'accusait d'être contre l'Etat et contre le parti unique. Il allait envoyer les lettres d'accusation etc. En dehors de cela, nos catéchistes et nous-mêmes, nous étions critiqués de toute part et souvent faussement accusés. Alors, j'ai décidé de rentrer en Belgique; c'était en 1975.

Cfr. Pol Gorissen

Je fus nommé pour la communauté de Runkst-Hasselt, où certains parmi vous sont allés déjà pour participer à la commémoration de nos confrères martyrs. Le quartier de Runkst comptait environ 13.000 habitants,

et il était divisé en trois paroisses. Je travaillais comme vicaire dans la première paroisse, St. Hubert, qui comptait 5.000 habitants.

A cette époque, nous étions trois prêtres pour cette paroisse. En dehors du travail pastoral et liturgique, j'étais aumônier de différentes groupes. Chaque semaine je rendais visite dans les deux grands hôpitaux de Hasselt, à une vingtaine de malades de notre paroisse. Il y avait déjà beaucoup de laïques engagés, aussi dans la catéchèse.

J'aime bien travailler dans cette paroisse, mais dans mon cœur vivait encore l'appel de la mission au Congo. En 1981 le supérieur régional du Congo me demanda si je pouvais revenir au diocèse de Bondo. Je suis parti de nouveau en décembre 1981, et je fus nommé de nouveau pour la paroisse de Baye.

La paroisse de Baye était la propriété des Croisiers, et non du diocèse. En 1962 le Frère Linus avait construit un nouveau couvent dans l'enclos de la Mission, afin de commencer avec la formation de jeunes Croisiers congolais. Mais la rébellion de 1964 à 1967 a rendu impossible ce projet. Par la rébellion, la région était fort déchirée, aussi moralement: il n'y avait plus de possibilité de commencer une formation de jeunes religieux.

C'est en 1984 que trois missionnaires du diocèse de Bondo et un Père de la Belgique, sont partis pour le diocèse de Butembo, dans la région du Kivu, pour commencer doucement la formation. Mais, cela avait des conséquences pour notre présence dans le diocèse de Bondo: ce n'était plus possible de travailler dans trois postes de Mission, et après concertation, on a décidé de quitter le poste de Baye.

Cette paroisse de 50 villages restait donc sans prêtre. Je fus nommé pour le poste de Bondo, mais l'évêque me demandait de rentrer encore régulièrement à Baye, pour aider les chrétiens. Je l'ai fait plusieurs fois, soit pour une semaine, soit pour dix jours. Mais en travaillant ainsi, je ne me sentais pas chez-moi, ni à Bondo, ni à Baye. En plus, pendant le dernier voyage de dix jours, j'ai eu cinq crevaisons, et je peux vous dire que réparer de Landrover, avec du matériel limité, ce n'est pas une sinécure. Je sentais que tout cela me dépassait de plus en plus, alors j'ai pu partir en congé pour quelques mois, et après, je ne suis plus allé à Baye.

Mais entretemps, de plus en plus de confrères du diocèse de Bondo partaient au Kivu pour aider dans la formation. Finalement, nous ne restions que quatre Croisiers dans le diocèse de Bondo, et en septembre 1993 on a pris la décision de quitter le diocèse. Les deux confrères aînés sont partis alors pour Kinshasa, où nous avions une maison pour nos étudiants en théologie.

Le Père Guy en moi, nous sommes partis pour le Kivu: un voyage de 1.300 km. avec deux Landrovers et deux motos. Le Père Guy allait à Mulo, qui est notre maison de formation, tandis que moi, je fus nommé pour la paroisse de Musienene; il fallait donc changer de langue, parce que au Kivu, on parle Swahili. Pendant trois mois, j'ai fait au moins trois heures par jour, étude de Swahili, seul à ma chambre et à haute voix, mais avec un bon livre. A Noël,

j'étais capable d'aller seul dans les églises de secteur pour tout le travail pastoral.

Il y a encore d'autres différences avec le diocèse de Bondo: à Bondo, tout est plat, mais le Kivu est une région de grandes collines, parfois d'une hauteur de plus de 2.000 mètres. Bondo connaissait un climat modéré, parce que 100 mètres plus d'altitude, est un degré en moins. Bondo était peu peuplé, mais le Kivu était fort peuplé. En 1996, deux confrères congolais ont été ordonnés prêtre, et l'un d'eux, Dieudonné, fut nommé vicaire à la paroisse de Musienene.

Malheureusement, fin 1996, le futur président Kabila commençait sa marche du Kivu vers Kinshasa, avec l'aide des Banyamulenges et de Mai-Mai. Cela entraînait beaucoup d'insécurité. En janvier 1997 nous avons dû prendre la fuite. Après quelques mois, nous avons pu rentrer, et j'ai collaboré avec Père Dieudonné, qui était curé.

En août 1997, de nouveau deux jeunes Croisiers ont été ordonnés prêtre et l'un d'eux vint renforcer notre équipe. Alors, en

octobre 1998, j'ai quitté le Congo et je fus nommé de nouveau pour la communauté de Runkst-Hasselt. Depuis septembre 1999, j'ai commencé à travailler ici dans nos sept paroisses, et quand le couvent de Hasselt fut fermé en février 2012, j'ai choisi de venir habiter dans la communauté de Hannut.

Voilà, mon histoire du début jusqu'aujourd'hui. Je veux remercier le Seigneur de m'avoir appelé et envoyé pour partager son amour avec tous ceux et celles que je rencontre sur mon chemin; un grand merci également à tous ceux et celles qui m'ont aidé par leur bon exemple et leur prière.

Un petit mot concernant la situation de nos confrères Croisiers au Congo: depuis dix ans il n'y a plus de missionnaires Croisiers au Congo, mais le nombre de nos confrères congolais s'élève à plus de nonante, dont 50 sont déjà prêtre et quelques Frères déjà engagés dans le travail. Cette année-ci, trois confrères seront ordonnés prêtre et sept autres seront ordonnés diacre. Vraiment, le sang de nos martyrs de Bondo porte de bons fruits. Amen.

Nieuws uit de kruisherengemeenschap in Uden

door Bert van de Ven, o.s.c.

Allereerst ons conventsoverleg. Anders dan ik een beetje veronderstelde in mijn vorige infobijdrage vanuit Uden (...was bij mij de wens de vader van de gedachte?) ging hier in ons convent ook in zomervakantietijd het 'maandelijkse' conventsoverleg gewoon door. Enkele dagen nadat ik mijn kopij voor het juninummer van het Bulletin had ingeleverd viel de uitnodiging en vergaderagenda van onze alerte rector Rein Vaanhoud (na overleg wellicht met 'n aantal van 'onze mensen') bij ons in de brievenbus. Het conventsoverleg ging door op donder-

dag 29 juni, van 16.00 tot 17.30 uur, en wel in onze huiskamer in huize Sint Jan. Er kon rustig rekening mee gehouden worden dat enkelen van de maximaal dertien leden verhinderd zouden zijn en dus onze 'eigen' huiskamer groot genoeg zou zijn. Inderdaad waren we maar met 9 deelnemers. Voornaamste agendapunt van de bijeenkomst was: uitwisseling van gedachten en gevoelens over ons kruisheer-zijn. Dit naar aanleiding van de toen nog komende jubileumviering tegen eind juli jl. van drie van ons, waarover aanstonds wat meer. Ons

werd de vraag voorgelegd: welke betekenis heeft het kruisheer-zijn voor jou? Waarvoor ben je de Orde dankbaar? Heb je pijnpunten ervaren in jouw geschiedenis van kruisheer-zijn? Hierover hebben we een heel zinnig gesprek met elkaar gehad gedurende zeker 50 minuten. Zowel de vele positieve en rijke ervaringen als ook het minder aangename en soms pijnlijke belevenissen werden in alle rust met elkaar gedeeld.

Twee maanden later, op donderdag 24 augustus hadden we het volgende en tot nu toe meest recente conventsgesprek. Nu ging het over ons actuele gemeenschapsleven hier in Uden, aan de hand van de volgende 4 vragen: 1) hoe ergaaf jij ons gemeenschapsleven? 2) wat beleef jij als goed? 3) wat gaat niet goed? 4) wat mis je? Daarmee konden we best 'even' vooruit in onze persoonlijke communicatie naar elkaar toe. Daarna werd iedereen uitgenodigd om een of meer concrete voorstellen te doen die ons gemeenschapsleven kunnen aanvullen en/of verbeteren. Wat dit als resultaat oplevert? In ieder geval dat we elkaar weer wat beter (...anders?) leren kennen en dat zoiets 'ons verbonden voelen met elkaar' zeker geen kwaad doet! (... om eens een 'understatement' te gebruiken). Voorzitter Rein Vaanhold maakte op een gegeven moment de volgende opmerking: "We zijn allemaal, alle twaalf sterke individuen; heel verschillend van elkaar, ieder met zijn eigen heel persoonlijke levensgeschiedenis en levensverhaal. Dat maakt het soms of dikwijls best wel moeilijk om elkaar echt te verstaan; moeilijk, maar tegelijk heel boeiend ook; het kan best ook een rijkdom, een verrijking voor elkaar betekenen; ...interesse in elkaars levensverhaal is dan wel een absolute voorwaarde". Midden tussen deze twee conventsgesprekken in (van juni en augustus) hadden we in

juli onze jubilarissendag. Drie van onze (toen nog) 13 leden hadden een jubileum te vieren, namelijk Louis Sips, Koos Boets en Ton Lafeber. Op 25 juli hebben we dat hier in Uden in huize Sint Jan gevierd.

Ook Koos van Winden, oud-klasgenoot van Koos Boets en Ton Lafeber, die ons toch in deze maand juli met een bezoek van een aantal uren wilde komen vereren, sloot zich graag aan bij deze Udense viering. Dat leek onze rector Rein Vaanhold en ons allen hier in Uden een uitstekend idee. Datzelfde gold ook voor Henk van Breukelen, ook oud-klasgenoot van de zojuist genoemde Koos, Ton en Koos. Ook hij had zich voor deelname aan deze viering hier aangemeld, maar moest zich uiteindelijk afmelden in verband met onverwachte en onvoorziene omstandigheden. In plaats van zijn lijfelijke aanwezigheid was hij toch uitdrukkelijk in de geest met ons verbonden en duidelijk present door middel van een mooie, heel persoonlijke brief (inhoudend zijn persoonlijke levensverhaal, zijn ervaringen en geleefde overtuigingen gedurende 60 jaar priester en (ex)kruisheer-zijn). Deze brief werd door Koos van Winden tijdens de liturgische viering hier voorgelezen.

Verder had deze zelfde Koos ook zijn eigen persoonlijke inbreng door een rustige en duidelijke verwoording van zijn eigen levens- en werkervaringen, opgedaan en geleefd gedurende de voorbije 60 jaar, voornamelijk in zijn geliefde Brazilië. Onze medebroeder Jan van Doren herkende zichzelf zozeer in dat verhaal en getuigenis van Koos, dat hij spontaan zichzelf daarbij aansloot in een heel eerlijk en duidelijk en hartroerend persoonlijk getuigenis van zijn persoonlijke ervaring en overtuiging. Hij wenste Koos van harte veel geluk met zijn terugkeer naar en verdere leven en werken

ginds in zijn geliefde Brazilië. Terloops vermeldde Jan ook de persoonlijke hartenpijn bij hemzelf vanwege het feit dat die terugkeer naar Brazilië voor hem persoonlijk niet meer weggelegd was.

Aan dit hele gebeuren, dus zowel de liturgieviering als het aperitief en diner daaropvolgend werd ook deelgenomen door Koos van Winden's jongere broer en echtgenote en een dochter van hen. En verder ook door Karin Bodewes, de bij ons ondertussen welbekende, trouwe nicht van Louis Sips en ook Rini, een goede kennis van Koos Boets. Zo kwamen we aan een mooi totaal van 17 deelgenoten. En genoten hebben we, want het was een keurig verzorgd en heerlijk diner en de feestelijke stemming zat er goed in bij alle deelnemers.

Cfrs. Bert, Rein, Louis en Martien

Tegen ongeveer 15.00 uur werd deze happening afgesloten met koud ijs en warme kersen, en tenslotte nog koffie of thee voor de liefhebbers. Dank je wel Rein voor de organisatie en regeling van dit hele gebeuren. Ook alle medewerkers achter (of toch ook voor) de schermen verdienen onze waardering en dank.

De week van 7-12 augustus is voor onze Kruisherengemeenschap hier heel bijzonder en ingrijpend geweest. Allereerst het overlijden van onze medebroeder Manus (Herman) Hubers, op maandag 7 augustus in de vroege avond. In dit Bulletin

leest u daar zeker meer over. Twee dagen later, op woensdagochtend heeft onze nester, Louis Sips, een pacemaker ingeplant gekregen, ter ondersteuning van zijn verzwakte hart. Louis blijkt daar echt baat bij te hebben; het geeft hem meer energie. Daags erna (donderdag 10/8) vond de verhuizing plaats van onze Ton Lafeber, naar huize Sint Jan, afdeling Aalstgraaf, gesloten afdeling, waar Manus Hubers verbleven heeft en heel goede, aangepaste verzorging gekregen heeft.

Ton neemt daar nu de plek in die tot voorkort voor Manus gereserveerd was. Ton komt daar nu veel meer tot rust en voelt er zich veilig. Om 10 uur 's morgens op de werkdagen, de tijd dus voor ons gezamenlijk 'koffie uurtje' brengt Martha of Jolanda (of als trouwe invaller Carla) dus een van onze mantelzorgers Ton van afdeling Aalstgraaf nu soms naar de grote ontmoetingsruimte van huize Sint Jan. Wel of niet hangt af van de conditie waarin Ton zich op dat moment bevindt, zoals dat ook indertijd bij Manus het geval was. Ton is op dat moment dus vervanger van Manus, terwijl Manus en Ton toch steeds zó van elkaar verschilden.

Gelukkige omstandigheid is nu wel dat Jan van Doren en Ton zó vertrouwd zijn met elkaar; die twee bij elkaar dat klikt meteen. Dat gaat terug op hun opleidingsjaren in Sint Agatha, Cuijk, dus eind jaren 50 van vorige eeuw. Ton en Jan hebben toen met veel plezier heel nauw samengewerkt in hun aandacht en zorg voor de jongeren in de jeugdbeweging daar ter plaatse.

Inmiddels behoort Ton bij de 90-ers. Op 8 september jl. heeft Ton dat heel bewust en met plezier samen met ons en een van zijn lieve nichten en enkele andere oude kennissen mooi gevierd, op de voor ons

gebruikelijke wijze, dus om 10.00 uur in een rustig zaaltje van huize Sint Jan met koffie/thee en gebak. Ton heeft dat uitstekend en vanwege enkele andere bezoekers vrij lange tijd verrassend goed volgehouden. Ondertussen natuurlijk nog steeds aan gespreksstof geen gebrek.

Cfr. Ton Lafeber viert zijn verjaardag

Op donderdag 14 september vierden we in datzelfde zaaltje 's middags tussen 12.30–15.00 uur ons feest van Kruisverheffing met een maaltijd die als vanzelf herinnering opriep aan het feestmaal van zeven weken eerder bij gelegenheid van de jubilarissendag, maar een en ander was natuurlijk toch weer net even anders, dus uniek (= enig, ook in de betekenis van heerlijk). Ook het aantal deelnemers was nu anders; bijna de helft minder; drie van ons twaalfal waren verhinderd, maar niet Ton Lafeber; hij was er weer bij en nog wel van begin tot eind, en heeft van alles best wel genoten.

Op de voormiddag hadden we onze eucharistieviering in een huiselijke sfeer; met 10 deelnemers zaten we in carrévorm aan een gemeenschappelijke tafel. Rein Vaanhold was de hoofdvoorganger. Zoals steeds had hij het vooral ook inhoudelijk heel goed voorbereid. Martien Jilesen hield (op verzoek) de overweging.

Ik ga niet proberen de inhoud daarvan adequaat weer te geven (lukt me toch niet) maar kort gezegd ging het over de betekenis van Jezus' dood op het kruis. Was Jezus' kruisdood absoluut noodzakelijk voor de verlossing van de wereld? Verlangde God de kruisdood van Jezus als genoegdoening voor de zonden van de wereld, van ons dus? De strekking van het antwoord van Martien op deze theologisch fundamentele vraag was en is: "Nee! Als de toehoorders van Jezus' heilsboodschap meer gelovig – dus positief ontvankelijk voor diens evangelie – zouden zijn geweest, zou Jezus niet aan het kruis gestorven zijn. Zijn kruisdood zou niet nodig zijn geweest voor de verlossing van mens en wereld." Ik beluisterde daarin min of meer de theologie van Has Verkuijlen (van nu 60 jaar geleden dus). Die zei het, volgens mij, indertijd mooi met ongeveer deze woorden: "Het was niet Jezus' levensideaal te sterven aan het kruis, maar hij had als ideaal te leven, leven volop, en dat leven te geven, leven ten volle voor alle mensen. Voor dat ideaal was hij bereid zich consequent in te zetten en desnoods zijn leven ervoor te geven, op te offeren, als het niet anders kon (vanwege de onwil van zijn toehoorders, zijn tijdgenoten). Hij wilde dus trouw blijven (tot het uiterste) aan dat levensideaal dat hij zag als Gods wil, als de heilswil van God, die hij zijn Vader noemde."

Bij de voorbeden kreeg ieder van ons de kans een persoonlijke gebedsintentie uit te spreken, eventueel enigszins toegelicht en/of uitgewerkt. Deze liturgische viering eindigde rond 12.00 uur.

Na een intermezzo van een half uurtje, eventueel voor een aperitief, gingen we dus om 12.30 uur aan tafel voor het diner. Al met al hebben we dus hier in Uden de feestdag van Kruisverheffing bepaald niet

ongemerkt voorbij laten gaan. Af en toe gingen onze gedachten uit naar Congo; daar werd heel wat grootser gevierd natuurlijk, met onder andere zeven nieuwe geprofesten.

Feest van Augustinus, maandag 28 augustus; hoe dit jaar hier in Uden gevierd? Heel eenvoudig, maar toch ook best bijzonder origineel eigenlijk. We vierden toen namelijk Martien Jilesen zijn 87-ste verjaardag. Martien is jarig op 26 augustus. Dit jaar viel dat dus op zaterdag. Dat was een heel geschikte dag voor hem om zijn verjaardag dan met zijn familie te vieren. Dat heeft Martien dan ook met 8 of 9 naaste familieleden op die zaterdagmiddag gedaan en wel in zijn eigen appartement hier in de Kruisherengard. Ik vind het best knap dat hij dat zo op zijn toch hoge leeftijd nog zelf kan regelen en in zijn eigen woning kan realiseren. Een dubbel PROFICIAT dus, Martien!! Ja, ga zo maar rustig verder, hopelijk nog een aantal jaren!

Op die maandag, 28/8 waren we dus om 10.00 uur als Convent Uden bijeen in

een apart zaaltje van Sint Jan, traditiegetrouw met koffie en gebak en een cadeau-bloemetje voor de jarige. In een rustige feestelijke stemming vierden we allemaal een beetje feest, want de meesten van ons hebben vele jaren geleden op 28 augustus hun religieuze professie gedaan. Voor Louis Sips was het nu echt zijn 70-ste verjaardag als Kruisheer, en voor Ton Lafeber en Koos Boets hun 65-ste.

Cfrs. Koos, Frans, Jan, Marcel en Toon

Voor nu: genoeg! 'genoeg is genoeg' (wat genoeglijk toch eigenlijk!). Van harte dus nu: 'tot volgende keer, tegen eind oktober, met de klok een uur teruggezet; zalige wintertijd!'.

Nieuws uit Maaseik

door Huub Wagemans, o.s.c.

Zondagvoormiddag 25 juni arriveerde hier gezond en wel pro-provinciaal Anselme Tsongo vanuit Congo na een voorspoedige reis. Diezelfde dag in de namiddag gevolgd door de magister-generaal Laurens Tarpin. Beiden kwamen voor vergaderingen met het provinciaal bestuur ter voorbereiding van het komende pro-provinciaal kapittel in Congo (Mulo) dat zal plaatsvinden na de plechtigheden van inkleding en professie op de vooravond van Kruisverheffing en de dag van dit hoogfeest zelf op 14 september aanstaande. De provinciaal, vice-provinciaal Roger en raadslid Olivier zullen daarvoor te zijner tijd naar Congo reizen.

De besprekingen van het overleg tussen het bestuur van de provincie en de pro-provinciaal startten maandagmorgen en beëindigden mét een bijzonder verzorgde middagtafel de daaropvolgende woensdag 28 juni. Na woorden van dank voor de goede, hartelijke ontvangst velerlei ging de pro-provinciaal nog enige dagen naar Hannut, zijn thuisbasis in de provincie, alvorens op 1 juli de vlucht terug te beginnen op Zaventem. Hoogwaardig Heer stapte donderdagnamiddag 29 juni op de trein te Weert rechtstreeks naar Schiphol om daar enkele uren later het vliegtuig te nemen naar Rome.

Het KSA-kamp

Het begin van de zomervakantie is voor verschillenden onder ons het begin van specifieke activiteiten. Zo trok confrater **Roger Janssen** naar het kamp van de KSA-jeugdbeweging (KSA staat voor Katholieke Studenten Actie) van het college. Al voor de 42ste keer! Roger zelf tekent hierbij aan:

“De wijze van deelname en het delen van het kampleven is met de jaren wel veranderd, evenwel niet de verbondenheid met het hele gebeuren dat nog steeds gezien en beleefd wordt als het hoogtepunt van een christelijke jaarwerking met de leerlingen en oud-leerlingen van het college. De eerste twintig jaar was ik volwassen begeleider, vanaf 1995 aalmoezenier, in opvolging van de confraters Karel Cools, Mathieu Martens en Antoon van der Rijt. In die jaren kende men nog twee kampplaatsen: Olmen (bivak) en Hamont-Achel (tentenkamp). Nu beleven alle jongeren een tiendaags gezamenlijk avontuur. Over Hamont-Achel gesproken, dertig jaar lang sloeg de KSA zijn tenten op in de bossen in Hamont-Achel. Omwille van het milieu, het natuurbehoud of wat het ook mag wezen, mag dit voortaan niet meer. Daarom vertoefden onze jongeren deze zomer in Kleine Brogel...

“De katholieke jeugdbewegingen ontstonden in de tijd van het Rijke Roomse Leven en beoogden een christelijke opvoeding. Vele jeugdgroepen vinden vandaag opvoeding en vorming belangrijker dan christelijke opvoeding. De kruisheren hebben de jeugd steeds de principes van christelijke subsidiariteit, solidariteit en collegialiteit bijgebracht. Iedere jeugdbeweging is één grote familie, ook KSA-Maaseik. Van klein tot groot is men fier dat men erbij mag horen. Iedere leeftijdscategorie leert zich-

zelf te behelpen en hulp te vragen wanneer het moeilijk wordt. De jongeren worden per groep ingedeeld en spelen en beleven de activiteiten vanuit waarden en normen rond vriendschap, geborgenheid, waardering voor elkaars talenten, samenhangigheid enz. Een zeer sterk geëngageerde leidersploeg waakt over de traditie die de kruisheren decennialang hebben aangereikt en laderen bovenop deze grondwaarden een eigentijdse beleving en invulling van het samen spelen, genieten en beleven... Iedereen vindt het niet meer dan normaal dat tijdens de bezoekdag op kamp een eucharistieviering wordt gehouden, waarop de insignes, de tekens van competentie en vriendschap, worden uitgereikt. Meer dan tweehonderd familieleden van de kampeerders geven dan acte de présence. Iedereen vindt het niet meer dan normaal om nu nog steeds als adres te hebben: Pelserstraat 33, B-3680 Maaseik en het kruisherenconvent van Maaseik te laten aanvoelen: wij zijn de jeugdbeweging van de kruisheren...

“Multitasking hoort bij de jongeren van vandaag. Alleen maar lid zijn van een jeugdbeweging is niet van deze tijd. Jongeren verdelen hun tijd over diverse activiteiten en vertegenwoordigingen. KSA-Maaseik is desondanks zeer fier dat er nog steeds meer dan honderd leden zijn aangesloten. Het zijn geëngageerde en enthousiaste leden, die één venster van hun woonst geopend houden naar het verleden en een ander venster openen naar de toekomst.”

Pelgrimage

Ter ere van de feestdag van de apostel Jakobus op dinsdag 25 juli kwamen in de geest van de vele daadwerkelijke Compostella-pelgrims heel wat geestesgenoten van de regio te voet naar onze kerk, zoals u

weet, toegewijd aan de heilige Jakobus. Vanuit Neeroeteren, Elen, Heppeneert en Thorn waren ze gekomen. Even na het middaguur vulden zij de hele kerk. Geroezemoes ten top! De stilte viel toen er geluisterd werd naar een hedendaags pelgrimsverhaal van de Nederlandse pater Kees van Luyn en naar een stukje uit de zendingsrede van Matteüs; een moment van bezinning en gebed werd afgesloten met het Onze Vader en een daverend meerstemmig lied 'Ultrea! Et sus eia! Deus adiuva nos!' (Ga verder en verder! Ga hoger! Moge God ons helpen!). In het parochiecentrum werd er gepicknickt: vitamines voor de terugweg. Ook voor dit deel waren twee korte pelgrimsverhalen voorzien met een korte duiding erna en enkele vragen ter

bezinning voor onderweg. In elke parochiekerk van de plaats van vertrek was er een slotmoment voorzien mét natuurlijk weer als laatste het specifiek pelgrimslied 'Ultrea'. Deze pelgrimswandeling werd ingericht door de werkgroep Pelgrimspastoraal van het bisdom Hasselt in samenwerking met CCV-Hasselt en het vicariaat Diaconie van het bisdom. Meer over dit alles? zie www.pelgrimswandelingen.be.

In de namiddag van 10 juli vergaderde hier de voltallige redactieploeg van Kruis en Wereld om septembernummer 3 definitieve vorm te geven.

Op 8 augustus was het voltallig provinciaal bestuur hier te gast om te vergaderen.

Namijmeren over de maand juli

door Koos van Winden osc

Het was dinsdag 25 juli 2017. Op die dag waren we samen gekomen in de Kruisherenafdeling van Huize Sint Jan. Wie er iets te vieren had, dat was vooral confrater Louis Sips [*zie foto zittend*]: 70 jaar geprofest, 65 jaar priester gewijd.

De gevierde jubilarissen

En de confraters Ton Lafeber, Koos Boets en Koos van Winden [*staand vlnr.*] waren God dankbaar dat ze 60 jaar geleden op deze dag priester gewijd waren door mgr. Blesing osc, rustend bisschop van Bondo (Congo, Afrika). Van die wijdelingen zijn vijf nog in leven, en 3 van hen waren op 25 juli samengekomen met confrater Rein Vaanhoud en nog enkele anderen om Eucharistie te vieren en God, de Orde en hun familie te danken voor de 60 voorbije jaren.

Samen Eucharistie vierend

Na een heerlijke maand vakantie, kwam ik 05 augustus weer in mijn 'Heimat' terug. Een blij weerzien. 'Zeg het met bloemen', is niet slechts een feestelijk gezegde onder mensen, maar ook de Schepper maakt het allemaal mogelijk. Ons landschap van Minas Gerais is in de maand augustus getekend door de 'gele ipê'; deze bloesem heeft een heel bijzonder diepe kleur geel, die zijn weerga niet heeft. Deze wonder-schone bloemenpracht, is een aankondiger van de lente en een teken van het einde van de droge tijd, vol stof en brandgevaar. Hoopvol wachtend... Ook een symbool van 'samen', want het is niet één bloemetje, maar de uitbundige bloei van een hele boom. Hij geeft een vernieuwend zicht op de hele natuur.

Thuis, bij ons huis in Belo Horizonte, staat een 'mixerica'-boom, waaraan een lekkere sinaasappel groeit. Hij is de leven-

de belofte van een vruchtbare toekomst. Je ziet op de foto hoe hij helemaal vol kleine witte bloesemknoppen zit die beloven zich te openen. Die openen zich werkelijk, maar doen daar hun tijd over. Deze sinaasappel heeft geen haast.

Weer thuis in Brasil: cfrs. Julio, Tiago (Koos) en Leonardo

Als het je gegeven is, kun je veel 'tekenen des tijds' zien, ook in Moeder Natuur. Moge dat jullie, beste lezers, allemaal gegeven zijn, waar ter wereld ook.

Programma Associatie van het Heilig Kruis (2017-2018)

door Huub Wagemans, o.s.c.

Bij deze het programma van de Associatie van het H. Kruis voor het komende werkjaar. Misschien bent u, lezer van Bulletin en/of vriend van de kruisheren, geïnteresseerd in de werking van deze vrienden-groep of in een of ander thema dat in de loop van het komende werkjaar wordt gepresenteerd of besproken. Uw deelname en aanwezigheid wordt steeds op prijs gesteld. We vragen slechts dat u tijdig hiervan ons op de hoogte stelt. Huub Wagemans is hiervoor de contactpersoon. Een evaluatie-gesprek aan het einde van vorig werkjaar bood de stuurgroep voldoende gegevens om tot dit programma te komen. We hopen tot tevredenheid van allen. Ziehier een overzicht van de geplande activiteiten:

- *Zaterdag 21 oktober:* "Een dag met Maria in Scherpenheuvel" door Toon Thijs,

kruisheer. Deze eerste samenkomst gaat door te Scherpenheuvel in het ontmoetings-centrum 'De Pelgrim', Isabellaplein 15 A.

- *Zaterdag 11 november:* studienamiddag over zuster Edith Stein door dr. Ilse Kerremans te Echt in Zorgcentrum 'De Eghte', De Eghte 1, 6101 Echt.

Zij spreekt over het thema 'Geen enkele vrouw is alleen maar vrouw': de inzet van Edith Stein voor de vrouw in Kerk en maatschappij. Vooraf spreekt Dr. Herman van Rens, gewezen huisarts te Beek (NL). Na zijn pensionering studeerde dokter van Rens aan de universiteit te Amsterdam en promoveerde met een studie over joden- en zigeunervervolging in Limburg. (Meer gedetailleerde gegevens later)

- *Zaterdag 2 december*: viering van het definitief engagement als lid van de Associatie door Jef Neven. Dit bijzonder gebeuren heeft plaats tijdens een Eucharistieviering in de kloosterkapel te Maaseik, voorgedaan door provinciaal Peter Snijders. Erna samen tafelen in restaurant 'De Bokkerijder' te Maaseik.

- *Zaterdag 17 februari*: 'Materiële en geestelijke heropbouw in de kruisherenmissie te Bondo na de rebellie in Congo (1964-1965), vanuit vernieuwde missionaire inzichten van het Tweede Vaticaans Concilie' door Guy Rigole, o.s.c., missionaris in Bondo/Monga en Mulo (1972-2005). Dit is de vierde presentatie in een reeks van vijf, in het kader van 100 jaar

kruisheren in Congo (1920-2020). Deze bijeenkomst gaat door in ons klooster te Maaseik.

- *Dinsdagnamiddag 22 mei tot vrijdagnamiddag 25 mei*: retraite in de Norbertijnenabdij te Averbode (meer gedetailleerde gegevens volgen t.z.t.)

- *Zaterdag 23 juni*: 'Verpleegkunde in de psychiatrie', een getuigenis door Mia Scholten, lid van de Associatie. Tevens afsluitende bijeenkomst van dit werkjaar te Hannut.

Een van de leden van de stuurgroep vond het een creatief en dynamisch programma. Zo u deze mening deelt, is dit een reden te meer om deel te nemen. "Up to you"!

Neues aus der Beyenburger Gemeinschaft

von Chris Aarts osc

Nach guter Tradition begingen wir am 2. Juli 2017 der Jahresgedenktag für unsere verstorbenen Mitbrüder. Der Einladung waren über zwanzig Angehörige und Freunde gefolgt.

Gruppenfoto mit cfrs. Chris und Dirk

Nach der Eucharistiefeier in der Klosterkirche gingen wir gemeinsam zu dem kleinen Friedhof, auf dem fast alle verstorbenen Mitbrüder beerdigt wurden, die in Deutschland gearbeitet haben. Nur Carl Fischer, Werner Kettner und Heinrich Wolsing wurden in ihren jeweiligen Arbeitsbereichen beigesetzt.

Nach einem Gebet, einer kurzen Stille und der Segnung des neuen Bronze-Engels trafen wir uns im Kloster zu einer lebhaften und geselligen Runde.

Der Bronze-Engel wird gesegnet

Mit dem Tod unseres Mitbruders Guido Krefft ist die Kreuzherrengemeinschaft in Beyenburg auf zwei Brüder geschrumpft. Br. Dirk und ich haben Sonntag 23. Juli in der Klosterkirche mit der Sonntagsgemeinde die Exequien für ihn gefeiert.

Uit het fotoarchief van de Europese provincie (31)

door Roger Janssen o.s.c.

De viering in 1948 van de stichting, 650 jaar geleden, van het kruisherenklooster in Beyenburg

Op 11 november 1948 was het 650 jaar geleden dat de kruisheren een klooster stichtten in Beyenburg. De pastoor van Beyenburg, Josef Schulte contacteerde magister-generaal Willem van Hees. Als tussenpersoon trad de Duitse kruisheer Carl Fischer (1911-1978) op.

De kloosterkerk in Beyenburg

Deze jonge kruisheer had het noviciaat in Neeritter gemaakt, filosofie gestudeerd in Zoeterwoude en theologie gevolgd in St. Agatha. Op 23 juli 1939 werd hij tot priester gewijd in Nijmegen door Mgr. A.F. Diepen. Na het behalen van zijn jurisdictie volgde een benoeming voor Brazilië om in Campos een nieuwe stichting te beginnen. Wegens het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog geraakte hij niet in Brazilië. In februari 1942 werd hij opgeroepen om zijn dienstplicht te vervullen in het Duitse leger. Van april 1942 tot april 1945 werkte hij als *Sanitäter*. Drie jaar later moest hij zich

overgeven aan de Amerikanen. Van mei tot juli 1945 werkte hij als zielzorger in het lazaret voor krijgsgevangenen in Augsburg. Van november 1945 tot juni 1946 was hij plaatsvervangend pastoor in Ölinghausen (Arnsberg). Van juni 1946 tot december 1947 was hij coöperator in Songenhalhausen (bisdom Paderborn). In december 1947 mocht hij de grens weer passeren en verhuisde hij naar Uden. Hij werd er leraar aan het Kruisherencollege tot oktober 1951. Tevens werd hij assistent in Vorstenbosch. Van 1951 tot 1953 studeerde hij aan de Gregoriana in Rome en promoveerde tot licentiaat in het kerkelijk recht als opstapje voor een pastoraat in Duitsland. In oktober 1953 trok hij als een van de pioniers naar Wuppertal om zich te vestigen in de Chlodwigstrasse. Later werd hij de bouwheer van de Hedwigkerk om in 1961 nog eens hetzelfde te doen in Breitscheid. Om gezondheidsredenen kreeg hij in 1978 eervol ontslag. Over Carl Fischer kan men meer vernemen in het jubileumboek *50 Jahre Kreuzherren in Deutschland, 1953-2003*. Bonn, 2004.

Louis Sips getuigde over hem in 1978: "Hij is een man geweest van onschatbare waarde. Zeker voor onze hervestiging in West-Duitsland. Uitermate handig had hij al gauw een voet tussen de deur bij allerlei kerkelijke en burgerlijke instanties. En zijn flux de bouche bracht menig starre ambtenaar op de knieën en Carl wist zo menig een naar zijn hand te zetten. Hij had een enorm gemak om contacten te leggen, vol levensgevoel en medeleven en wist met kleine attenties heel veel mensen mee te slepen. (...)"

Op de foto, die naar aanleiding van het 'jubileum' in 1948 werd gemaakt, herkennen we:

van links naar rechts op de eerste rij: J. Weidmann (pastoor in Barmen, een stadsdeel van Wuppertal), Josef Schulte (pastoor in Beyenburg, overleden in september 1962), Magister-generaal Willem van Hees, J. Weiss (deken van Elberfeld), Jöbeler (deken van Barmen) en dr. K. Hegel;

van links naar rechts op de tweede rij: Carl Fischer o.s.c., J. Wielfers (kapelaan in Barmen), Adrianus Johannes van der Rijt o.s.c. en Peters (pastoor in Schwelm).

Adrianus (roepnaam: Janus) van der Rijt (1914-1999) werd tegelijk met Carl Fischer tot priester gewijd. Van 1940 tot 1942 studeerde hij theologie en economie aan de katholieke universiteit in Nijmegen. In augustus 1940 werd hij conventualis in Hees. Eigenlijk was hij benoemd voor de missie in

Indonesië, maar door de oorlog ging dat niet door. Daarom werd hij gevraagd om te gaan helpen in de missieprocur in Hees-Nijmegen, eerst als assistent van missieprocurator Jan Busé en daarna van Piet Bakker. De kracht van Janus lag vooral in het leggen en onderhouden van contacten met familieleden van missionarissen, zelatrics, vrienden en bekenden van de kruisheren.

Van 1949 tot 1957 was Janus van der Rijt ook vicerector in Hees. Het huis was gevuld met jonge kruisheren die aan de universiteit in Nijmegen studeerden. Jan werd zelf missieprocurator van 1971 tot 1979 en rector domus in Hees. Hij verleende tevens assistentie in de parochies in de omgeving, o.a. in Leuth. Later ging hij wonen in huize Alverna in Wychen en verleende assistentie bij de zusters benedictinessen in Hees. Over hem kan men meer lezen in *Bulletin Provincie Sint Augustinus*, 2000, afl. 1, pp. 2-4

Colofon

Bulletin van de Europese provincie van de Kruisheren (OSC).

Redactie-adres: Kloosterlaan 26, 5435 XD Sint Agatha, Nederland.

Bulletin is een informatie- en opinieblad; iedere auteur is verantwoordelijk voor de inhoud van zijn artikel.

Verschiijnt 10 maal per jaar (niet in juli en augustus); Sluitingsdatum kopij: de 15^e van de maand.

Redactie: Willy De Bolle, Harold van Lent. E-mail: bulletin@kruisheren.eu Website: www.kruisheren.eu

